

‘When I was small, and Christmas trees were tall.’

Bee Gees, *First of May*

# Hoofdstuk één

## Waarin Noëlle een pijnlijke ontdekking doet

‘Pap, heb je dit gelezen?’

‘Hm?’ Mijn vader kijkt me afwezig aan. Hij is verdiept in zijn sudoku en hij heeft zijn koffie nog niet op. Eigenlijk zijn dat twee redenen om hem niet te storen, maar dit kan echt niet wachten.

‘Hier, kijk!’ Ik duw hem het plaatselijke sufferdje van deze week onder zijn neus.

Pap zucht, werpt een spijtge blik op zijn puzzel en kijkt dan naar de krant voor hem.

‘Dat is de *Weekbode* van gister. Ja, die heb ik gelezen. Wat is ermee?’ Hij frons en zijn blik gaat alweer naar de sudoku waarmee hij zo te zien nog niet heel erg is opgeschoten.

‘Die appartementen aan de Berkenweg,’ roep ik met een volume dat meer geschikt is voor in een vol voetbalstadion dan voor aan de zaterdagse ontbijttafel.

‘Mooi, hè? Het werd ook tijd dat er in dit dorp eens wat bijgebouwd wordt. Vooral voor jongeren. Goedemorgen, lieve meid.’ Mijn moeder komt de kamer binnen en drukt een kus op mijn kruin. Dan gaat ze naar de stoel waar pap zit en slaat haar armen vanachter om hem heen en legt haar kin op zijn hoofd.

‘Lukt het niet erg?’ vraagt ze en ze knikt naar de sudoku.

‘Niet als iedereen om me heen danst,’ bromt mijn vader. Hij maakt zich los uit mams omhelzing en staat op om koffie voor haar in te schenken.

‘Maar hebben jullie die parkeergarage dan niet gezien?’ jammer ik.

Mijn vader trekt zijn wenkbrauwen op, terwijl hij met een mok koffie in zijn hand terug naar de eettafel loopt. Hij zet de koffie bij mam neer en trekt de *Weekbode* naar zich toe.

‘Ja, een parkeergarage onder de appartementen. Dat is goed, toch? Geen geparkeerde auto’s in de straat.’

‘Maar kijk dan!’ Ik wijs naar de artist’s impression van de nieuwe appartementen die aan de Berkenstraat moeten komen. ‘De uitgang van die garage. Dat is precies waar mijn kerstboom staat.’

‘Kerstboom?’ Pap kijkt wazig naar de afbeelding en dan naar buiten. ‘Het is eind juni. Waar is die kerstboom dan?’

Mijn vaders hersenen functioneren in de vroege ochtend duidelijk alleen om sudoku’s op te lossen, maar bij mijn moeder is het kwartje gevallen.

‘Och, ja, jouw kerstboom,’ zegt ze en ze kijkt nog eens goed naar het plaatje. ‘Ja, die staat hier niet op. Misschien was de tekening anders niet duidelijk genoeg. Met zo’n grote kastanje ervoor, zie je natuurlijk een deel van de gevel niet.’

‘Maar de uitgang van de parkeergarage zit precies waar de boom staat. Ze gaan hem vast kappen.’ Ik heb mijn vinger nu op de krant, precies op dat punt van de afbeelding waar de uitgang van de parkeergarage is getekend en ik heb het gevoel of er iets naars gaat gebeuren.

Dat is misschien ook zo. Want als het er echt zo uit gaat zien als op deze tekening, betekent dat het einde van mijn kerstboom. Ik voel iets prikken in mijn ogen als ik aan

de enorme kastanje denk. De boom staat naast het schoolplein van de basisschool waar mijn zussen en ik alle drie op gezeten hebben. In de weken voor kerst, worden er altijd lampjes in de boom gehangen. Als peutertje van drie heb ik de boom daarom 'mijn kerstboom' gedoopt. Hoewel we inmiddels ruim achttien jaar verder zijn, voelt dat nog steeds zo.

Mijn vader heeft zich inmiddels over de *Weekbode* gebogen en spelt elke letter van het artikel over de nieuwe woningen.

'Hm,' bromt hij. 'Dit is alleen een impressie van hoe het moet worden. Je zou de bouwplannen moeten bekijken om te zien of die boom echt weg gaat. Ik kan me niet voorstellen dat de gemeente dat zomaar doet. Die kastanje is meer dan honderd jaar oud. Als je het zeker wilt weten, moet je maandag maar even langsgaan bij het gemeentehuis. Die plannen zijn vast wel in te zien.'

'Maandag kan niet,' antwoord ik en het nare gevoel wordt erger. 'Dan moet ik April helpen met de giveaways. En dinsdag zijn we druk met versieren. Woensdag de bruiloft. Het wordt donderdag op zijn vroegst.'

'Lieve schat, voordat dit soort plannen wordt uitgevoerd, ben je jaren verder. Maak jezelf nu niet overstuur om niets. Hier,' Mam duwt me op een stoel en schuift een grote mok met thee en een bakje kwark naar me toe. 'Ga even wat eten. Je hebt last van een jetlag. Je was ook al zo vroeg wakker.'

Dat is waar. Ik heb last van een jetlag. Gisterochtend zijn *nana*, *grandpa*, tante Iris en ik in Nederland aangekomen. We hebben 's nachts gevlogen en ik kan nooit goed slapen in een vliegtuig. Dus mijn hele ritme is in de war.

'Je hebt gelijk mam.' Ik pak de thee op en druk de mok tegen mijn wang. 'Dankjewel,' zeg ik en ik kijk naar mijn moeder die zo goed weet hoe ik in elkaar zit.

'Als wij zo klaar zijn met ontbijten, moet je je grootouders maar voorzichtig wakker gaan maken.' Ze glimlacht naar me. 'En Iris ook. Anders kunnen ze vanavond niet slapen.'

Ik knik en rek me uit, voordat ik aan mijn kwark begin.

'Waarom hebben ze in Canada toch geen kwark. Het is zó lekker,' verzucht ik als ik het bakje leeg heb.

'Die zure rommel?' Mijn vader trekt een vies gezicht. 'Wij Canadezen hebben nu eenmaal een betere smaak dan jullie kaaskoppen hier. Ik dacht trouwens dat het wel te verkrijgen is.'

'Ja, bij het Duitse supermarktje hebben ze het en in nog een paar winkels, maar niet in de gewone supermarkten. En trouwens, vader van mij,' ik leg de nadruk op het woord vader, 'ik ben maar een halve kaaskop. De andere helft heb ik toch echt van jou.'

'Zeker weten,' beaamt mijn moeder terwijl ze verliefd naar pap kijkt. 'Ik zou niet weten van wie anders.'

Terwijl ik langzaam en genietend mijn kwark naar binnen lepel, bedenk ik dat ik toch bof met ouders die na al die jaren nog steeds zo gek op elkaar zijn. Zouden June en Ron dat ook hebben? En April en Stef?

Mijn beide zussen lijken de liefde van hun leven te hebben gevonden in het afgelopen jaar. June en Ron gaan over een paar dagen zelfs trouwen. Dat zie ik April en Stef nog niet zo snel doen, maar ik vraag me af hoelang het nog zal duren, voor April de huur van het appartementje boven haar koekjeswinkel opzegt, en verhuist naar het grote, gezellige huis waar Stef woont en waar hij zijn dierenartsenpraktijk heeft.

Ik denk even terug aan Laurens. Mijn grote liefde op de middelbare school. En daarna. Tot ik erachter kwam dat hij al twee jaar regelmatig met andere vrouwen het bed in dook. Wat een onnozele hals was ik geweest dat ik dat nooit door had gehad.

Ik haal mijn vinger door het bakje om de laatste restjes kwark eruit te halen en schud de gedachte aan Laurens van me af. Het heeft me een vlucht naar Canada en heel wat maanden gekost om over hem heen te komen. Maar dat is geweest. Ik ben pas eenentwintig en wie weet hoeveel leuke mannen er nog in mijn leven komen. Op dit moment heb ik andere dingen om me druk over te maken. Eerst de bruiloft van mijn zus en daarna uitzoeken hoe het zit met die boom.